No. 148.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 10 December.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Volgens een schrijven uit Neuchatel heeft de koning der [illegible], om over zijn grondgebied 30,000 man Fransche troepen uit Rijnpruisen naar Neuchatel te laten trekken, geweigerd.

— Men zegt, dat al de uit Zwitserland verdrevene Jezuiten en andere ordensgeestelijken zich in Belgie en wel te Brugge, Gent, Mechelen, Antwerpen, Nivelles, enz. zullen vestigen.

— Men dwaalt indien men meent, dat in Freiburg op dit oogenblik geene geestelijke ordes meer bestaan. Het kanton telt nog: Franciskanen, de orde waartoe de edele pater *Girard* behoort, wiens voortreffelijk werk over het onderwijs onlangs door de fransche akademie te Parijs met den eersten prijs bekroond werd; Kapucynen, Augustynen, Berhardynen; Karthuizers en eenige vrouwenkloosters van verschillende ordes. Het besluit betreffende de opheffing van de geestelijke ordes geldt alleen die, welke ten jare 1815 nog niet bestonden en alzoo ook niet bij de bondsacte gewaarbord zijn.

ENGELAND.

— Sir *Robert Peel* heeft dezer dagen gelegenheid gehad in de gemeente-kamer van Engeland iets te vertellen, hetwelk een zonderling denkbeeld moet geven van de wijze, op welke men in Ierland de medepligtigheid verstaat. Een rijk man had namelijk vijftien kerels gehuurd, om een magistraat te vermoorden; ieder dezer schelmen had hij twee gouden guinjes gegeven. Zijne maatregels waren zoo wel genomen, dat de magistraatspersoon zijn lot niet kon ontsnappen en werkelijk vermoord werd. De justicie, van de daad onderrigt, beloofde 1000 pond. sterl. voor elk der moordenaars; zij alleen werden van dit voordeel uitgesloten. Wie denkt men nu, dat hen verraadde? Juist de heer, die hen bezoldigd had, en die daarenboven onbeschaamd genoeg was, om de uitgeloofde belooning te vragen. Door zijne aanwijzingen geleid, werden er twee gevat, en hunnen bezoldiger heeft men 2000 pond. sterl. moeten uitbetalen. Was dat geen goed baantje? Ook mag men veronderstellen, dat hij niets zal verzuimd hebben, om de anderen te doen vatten; ware hij daarin gelukt, hij zou de totale som van 15,000 p. s. hebben getrokken. In Ierland is het wel degelijk de verkeerde wereld: terwijl men in andere landen de aanstokers der misdaden zoo strengelijk straft, als degene die ze volvoeren, vinden zij daar middel, om zich belooningen te doen geven.

— De koningin-weduwe van Engeland heeft den 21. November te Madera een bezoek afgelegd aan boord van het Nederlandsch fregat *Prins van Oranje*, onder bevel van Z. K. H. prins *Hendrik* der Nederlanden.

BELGIE.

BRUSSEL, den 6. December. Men zegt, dat de hoofdbeschuldigde in de zaak van *Evenepoel*, *Rosseel*, eenig berouw begint te betoonen; hij zegt dat hij zich tot den dood wil voorbereiden. Daarentegen blijft zijn medepligtige volharden in zijne ontkenning.

De vrouw van *Rosseel*, *van den Plas*, welke te gelijk met haren man in hechtenis is genomen, blijft hare onschuld volhouden, en tot dusver schijnt ook niets het tegendeel te bewijzen. Overigens behoort deze vrouw tot eene achtenswaardige hollandsche familie; een harer broeders is priester en bestuurder van eene godsdienstige congregatie te Breda. Zij wenscht vurig naar hare familie in Holland terug te keeren.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 7. December. Naar men verneemt heeft Z. M. dezer dagen een besluit genomen, ten gevolge waarvan aan al de ambtenaren bij de onderscheidene ministerien wier tractement beneden de *f* 1000 is, eene gratificatie zal worden toegelegd van *f* 50 ieder.

ROTTERDAM, den 6. December. Dezer dagen beklaagde zich een man bij de arrondissements regtbank bitterlijk over de hem opgelegde gevangenisstraf van slechts een paar maanden, voor het stelen van een bos stroo, verklarende, dat hij dit feit alleenlijk uit armoede had bedreven, in de hoop, daardoor den *geheelen* winter den bezorgden kost te zullen hebben en zich dus nu zeer stet te leur gesteld.

VENLO, den 30. November. Zaturdag avond werden twee personen door een' hond gebeten; die zelfde hond heeft gedurende den nacht de geheele stad doorkruist, en den volgenden dag des morgens, toen de menschen ter kerk gingen, werden verscheidene personen door hem aangevallen; hij beet alles wat hij ontmoette. Toen overtuigde men zich, dat het dier dol was; maar eer deze waarheid ten volle bekend was, waren reeds drieëndertig personen gewond. Toen eerst werd de policie wakker; men vervolgde het dier niet, maar liet door den roeper ruchtbaarheid aan de zaak geven; de verslagenheid in alle oorden der stad was onbeschrijfelijk; sommigen lieten zich de wonden uitbranden, doch de meesten wisten geen' raad; verscheidene menschen zijn op reis gegaan naar St. Hubert in de Ardennen, om dáár hulp te zoeken.

De dolle hond, die vreemd in onze stad was, is naderhand gezien op den grooten weg tusschen deze stad en Stralen, alwaar hij gedood is, zonder er, voor zoo ver men weet, onheil aangerigt te hebben. Verscheidene honden, die werkelijk gebeten waren of waarvan men zulks vermoedde, hebben het leven moeten laten; iedereen die een' hond houdt, is beangst, en wie weet, welke gevolgen er nog uit dit geval zullen voortspruiten!

VLISSINGEN, den 9. December. Onder het groot aantal benoemingen en bevorderingen dezer dagen door Z. M. den koning gedaan, hebben wij met een wezenlijk genoegen opgemerkt de benoeming van onzen stadgenoot den heer *A. Ruysch*, tot Ridder van de Orde van den Nederlandschen Leeuw. Wij wenschen den heer *Ruysch* opregtelijk geluk met het bekomen van dit vereerend en (wij voegen er met volkomen overtuiging des harten bij) *welverdiend* bewijs van koninklijk welgevallen. — Wij zouden aan de bescheidenheid van den heer *Ruysch* te kort doen, indien wij hier met eenige uitgebreidheid melding maakten van de verschillende gelegenheden bij welke Z. W. Ed. zich, onzes inziens en ongetwijfeld ook in de schatting van iederen onbevooroordeelden, als mensch en burger van den staat verdienstelijk heeft gemaakt. — Wij vermelden hier alleen zijne onvermoeide pogingen voor en ter gelegenheid van het grootsch plan tot oprigting van het standbeeld van den admiraal *de Ruyter*; mitsgaders zijne zoo dikwijls aan den dag gelegde menschlievende belangstelling in het lot zijner natuurgenooten, door het ten behoeve van ongelukkigen, mitsgaders aan liefdadige instellingen, vrijwillig en belangloos afstaan van den opbrengst van deze en gene zijner algemeen bekende letter-vruchten.

Wij herhalen alzoo: wij wenschen den heer *Ruysch* geluk met de welverdiende onderscheiding hem op 's konings jaardag te beurt gevallen.

Wij vernemen ook nog dat bij gelegenheid van een ten huize van den Edel Achtbaren Heer Burgemeester dezer stad, en ter viering van 's konings jaardag plaats gehad hebbend diné, op ll. maandag avond, Z. Ed. Achtbare onmiddelijk, bij het vernemen der benoemingen, door middel van de *Staats-Courant*, een zijner gasten tot den heer *Ruysch* zond, om ZEd., namens ZEd. Achtbare, te gaan complimenteren; — terwijl ook nog eergisteren avond eenige jeugdige beoefenaars en liefhebbers der muzijk, den heer *Ruysch* bij fakkellicht eene serenade voor zijne woning hebben gegeven.

— Wij laten hieronder nog eenige door Z. M. gedane benoemingen volgen. Tot schout-bij-nacht, den kapitein ter zee *H. F. Tengbergen*; tot kapiteins ter zee, de kapiteins-luitenant ter zee: *W. Stort*, *F. W. Freudenberg* en *D. J.* baron *Rengers*; tot kapitein luitenants ter zee, de luitenants ter zee van de 1e klasse: *F. Sluyter*, *A. J. Voet*, *J. H. Sterk*, *J. Modera*, *J. F. E. von Römer*, *G. C. Zoutman*, tot luitenants ter zee der 1e klasse de luit ter zee der 2e klasse: *P. A. Matthysen*, *N.* baron *Gansneb* genaamd *Tengnagel*, *J. L. van Florensteyn*, *A. F. Siedenburg*, *H. Glabbeek van der Does*, *J. W. de Ruyter de Wildt*, *A. P. N. Ryk*, *W. P. J. L. Stert*, *J. van der Straaten*, *J. G. Willekens*, *J. A. P. Gallas*, *R. W. Besier*, *J. P. L. Groeneyk*, *G. P. J. Mossel*, *P. Blommendaal*; tot luitenants ter zee der 2e klasse, de adelborsten der 1e klasse: *J. A. H. Hugenholtz*, *H. Schokker*, jhr. *J. C. H. Clifford Kocq van Breugel*, *A. A. 's Graeuwen*, *D. J. Brouwer*, jhr. *A. van de Poll*, *J. J. A. D. Phaff*, *J. L. Nierstrasz*, *J. H. K. Croes*, *H. E. Bunnik*, *B. D. van Trojen*, *W. Enslie*, *D. A. Veeckens*, *D. H. Buys*, *P. F. Bezemer*, *J. J. Boelen*, *A. N. L. Coops*, *A. W. Keuchenius*, *J. N. Slegt*, *D. A. Wels*, jhr. *P. J. de Girard de Mielet van Coehoorn*, jhr. *P. N. Quarles van Ufford* en *A. grave van Limburg Stirum*; tot ridders der orde van den Nederlandschen Leeuw: *M. H. Jansen*, luitenant ter zee van de 2e klasse, *J. W. L. van Oordt*, ingenieur van de 1e klasse der marine.

— In den nacht tusschen dingsdag en woensdag 7. en 8. December, is op het zoogenaamde plaatje van Zoutelande, op ongeveer een uur afstand dezer stad, gestrand de fransche brik *Commerce*, kapitein *Joyau*, komende van New-Castle met eene lading steenkolen, en bestemd naar Marseille.

Het schijnt dat bij de eerste poging om het gestrande schip te verlaten, eene sloep, waarin zich reeds *drie* matroozen hadden begeven, door de hooge zee, van het schip afgeslagen wierd, zonder dat de zich daarin bevindenden met eenige mogelijkheid hunne mede-schepelingen weder konden bereiken; zijnde die sloep dan ook vervolgens met de drie matroozen bij Zoutelande behouden aan wal gekomen.

Middelerwijl verkeerde het overige van de equipagie, bestaande uit den kapitein, stuurman, twee matroozen en jongen in het uiterste levensgevaar, aangezien door den hevigen wind en de hoog loopende zee, het schip ieder oogenblik dreigde uiteen te slaan. Met veel inspanning gelukte het hen aanvankelijk de barkas te water te brengen, doch op het oogenblik dat zij daarmede het reddeloos verloren schip zouden verlaten, helde het schip door een' hevigen golfslag geweldig ter zijde over, waardoor te gelijker tijd de barkas vol water liep en zonk, en waarbij de kapitein, stuurman en jongen jammerlijk in de golven hunnen dood vonden, terwijl de twee overblijvende matroozen het geluk hadden zich nog aan het gestrande vaartuig te kunnen vastklemmen en weder op hetzelve te geraken.

Door de inmiddels hier aangekomen drie eerstgemelde matroozen, het berigt van den gevaarlijken toestand waarin de overblijvende equipagie zich bevinden moest, vernomen zijnde, wierd de roeisloep No. 9 van het Nederlandsch loodswezen alhier, bemand met den kwartiermeester *J. van den Bergen*, met zes roeijers, naar de plaats van het ongeval afgezonden, waarin zich ook geheel vrijwillig begeven had de heer *P. Smith* junior, — welke sloep naderhand nog een gedeelte van den afstand derwaarts werd opgesleept door de insgelijks ter hulp snellende stoomboot *de Stad Vlissingen*, kapitein *de Haan*.

Ongeveer ter hoogte der aangewezen plaats gekomen zijnde, bleek het, dat de brik reeds door de steeds hevig woedende zee uiteen was geslagen en men bemerkte op eenigen afstand een drijvend stuk wrak, waarop zich bevonden twee gemelde matroozen, die, nadat het schip van een sloeg, zich daaraan, in eene laatste poging tot levens-behoud hadden vastgeklemd.

Na verscheidene vruchtelooze pogingen gelukte het aan de wakkere bemanning van de roeisloep No. 9, het bedoelde wrak, 't welk ieder oogenblik door de golven bedekt wierd, te naderen en twee uitgeputte schipbreukelingen in hunne boot over te nemen, en behouden alhier binnen te brengen; alwaar deze toen ook hunne drie eerstgemelde gereddle lotgenooten weder zagen, aan wien zij echter den jammerlijken dood van hunnen kapitein benevens den stuurman en jongen te berigten hadden.

— De arrondissements-regtbank heeft den 6 dezer uitspraak gedaan in de zaak van *Verploegh* en hem veroordeeld, tot eene gevangenzetting van *drie* jaren, eene boete van *f* 600, en ontzetting der burgerregten gedurende den tijd van *tien* jaren en in de kosten van het geding.

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

(Vervolg van onze vorige.)

NEGENDE SCHETS.

HANDELT OVER DE TAAL DER MODERNE NEDERLANDERS; EN ER STAAT EEN GROOT MOTTO BOVEN.

> Toen men een hoer noemde: een hoer;
> En een wagen: een wagen;
> En een guit: een guit;
> Toen ging het met het land vooruit.
> Maar toen men een hoer noemde: matres;
> En een wagen: cales,
> En een guit: een politijken,
> Toen ging het met het land aan 't wijken.

De Nederduitsche taal is eene taal van ongekende en daarom nimmer genoeg gewaardeerde rijkdom; in velerlei welluidende dialecten verspreid, mogen wij er met regt trots op wezen, en echter velen verachten haar en gebruiken ze niet.

Wie zijn die onverlaten?

Och, over eenigen hunner behoeft gij u niet boos te maken; knapen die te bedorven zijn om er uwen rotting mede te bezoedelen; str. tjongens, welke de straten onzer steden bezoedelen; fatten welker hoofd gelijk is aan een schaapskop zonder hersenen; nufjes welke behagen vinden in den conversatie-toon dier beminnelijken; ziedaar den troep. Ook eenige fashionablen onzer groote steden, vooral uit de hoofdstad; burgers van den Franschen schouwburg, uwen haat onwaardig, daar gij ze kunt verachten; ziedaar de rest, op welke ten volle van toepassing is, het hoofd eener, ik weet niet waar gehoudene aanspraak:

> . . . . Groote kakkerlakken,
> Sprinkhanen, die, naar de eerste zwier,
> Zoodra als gij hebt wezen kakken,
> Uw' billen veegt met vloeipapier, enz.

Nog eens: ziedaar de onbeduidende wezens. Maar is 't niet om zich dood te ergeren, dat deze salade, door eene hysterische, vaporeuse, tremblante en in 't donker katachtige mama gestijfd wordt. Terwijl de papa, op de beurs, koopmans-geestelijk, zijn aardsche huis vergeet en zijn hemelsch (zegge papieren) opbouwt. Is 't niet om zich dood te ergeren, wanneer men in een nieuwsblad leest: «Terstond een bediende benoodigd; hij moet onze paarden dres-, onze kinderen fri-, in ledige oogenblikken de keukenmeid amu- en zich zelven ten allen tijde wel conduiseren.»

'k Heb een dichtbundeltje, nederig en onberoemd, lezers, door de recensenten, om het doel der uitgave, daar het echter geene dichtstukken bevat, genadig verschoonend behandeld, nogthans hoe gering van waarde het zij, ik heb dat boeksken lief; er staat een stukje in, dat mij wonderwel aanstaat: getiteld:

BONTON,

en geheel en al den geest der eeuw uitdrukkende; behalve dat men de onderwerpen met legio zou kunnen vermeerderen; dus begint het:

> Bonton! een aardig woord, voorwaar!
> Een woordje dat kan streelen!
> Het klinkt nogthans bij ons wat raar,
> Geen mensch zal dit verheelen;
> En evenwel, mint gij fatsoen,
> Bonton moet dan toch mede doen.
>
> Bonton beteekent goeden smaak,
> En is veel fraaijer tevens;
> Het franciseren is thans zaak,
> Het is de saus des levens;
> Want spreekt men 't Hollandsch plat alleen
> Dan is men burgerlijk, gemeen.

Dat laatste doet het hem juist; burgerlijk, gemeen. Ha, aristocraten! uwe wapenschilden beginnen ook al te roesten; daar zijn er n. b. uit den tijd der kruistogten!

INGEZONDEN STUKKEN.

Over het vergelijkend examen van 18. November ll., ter vervulling der schoolvacature te IJzendijke.

Ik heb het artikel, dat daarover in de *Zierikzeesche Nieuwsbode* geplaatst is, gelezen. Daarin komt veel voor, waarvan ik niets weet en waarover ik dus niet kan oordeelen; maar dat het *zingen* – nu de kerkedienst aan het schoolmeestersambt niet meer verbonden is – van minder belang te achten zij, bij de keuze van eenen onderwijzer, ontken ik. Reeds in art. 9 van de verordening op de examens, gevoegd bij de schoolwet van 1806, wordt over het zingen gehandeld; maar men begint er van tijd tot tijd meer belang in te stellen en, als ik wel onderrigt ben, zijn de Commissien van Onderwijs van hooger hand uitgenoodigd, om van het zingen op de scholen meer werk te maken en ook bij de examens op de geschiktheid voor het gezang en de geoefendheid daarin, meer te letten, dan tot nu toe geschiedde. Indien ook de verbetering van het volksgezang wenschelijk is, hoe zal men dat beter bevorderen, dan door doelmatige zangoefeningen op de volksscholen? Die niet zingen kan, is dus ongeschikt voor den post van schoolonderwijzer. Voor het overige verneem ik, dat de onderwijzer uit Noord-Braband, van wien in bovengemeld artikel der *Nieuwsbode* de rede is, geene admissie voor de fransche taal heeft. Hij zal dus niet kunnen gekozen worden, tenzij hij boven de sollicitanten, die zulk eene admissie hebben, heeft uitgemunt, omdat in de bijdragen is aangekondigd, dat *alles gelyk staande*, de keuze zoude vallen op eenen onderwijzer, die acte voor het onderwijs in de fransche taal heeft.

MELOPHILUS.

MENGELINGEN.

Vermakelijkheden der vorsten en groote heeren in verschillende landen en verschillende tijdperken.

De Grieken hadden eene algemeene overhelling tot den gemeenebestgezinden regeringsvorm, en konden dus de hofvermaken zeer goed ontberen. Wanneer PERICLES zich wilde uitspannen, zoo noodigde hij eenen SOCRATES, eenen PLATO, of andere wijsgeeren bij zich aan tafel en men hield maaltijden gelijk XENOPHON die beschrijft; of wel, hij bragt eenige uren door bij ASPASIA, de geleerdste vrouw van hare eeuw, en daar deed hij lessen op in de welsprekendheid en fraaije letteren, terwijl tevens aan de schoone kunsten hulde werd bewezen.

De romeinsche keizers rigtten hunne uitspanningen reeds meer op de hoofsche wijze in, en zochten zich allerlei tijdkortingen te verschaffen, hetzij door vliegen te vangen, gelijk DOMITIANUS, worstelaars elkander te zien ombrengen, of om zich den brand van Troje te kunnen voorstellen, door hunne hoofdstad in brand te steken, gelijk NERO, wreeder gedachtenis.

In de middeleeuwen was het de roem en het voorregt der voorname standen, zich in zware wapenrustingen van top tot teen te steken, en met strijdbijlen elkander op het hoofd te hameren, ruiter en paard in het zand te werpen, of te trachten de lans door de openingen des viziers te steken, en op die wijze, zijner partij, eene veelal doodelijke wonde toetebrengen. Bij deze halsbrekende spelen, zaten de dames voor; uit derzelver goedkeuring schepten de strijders nieuwen moed, wanneer de krachten hen begonnen te begeven, en uit de handen der schoonen ontving de overwinnaar de streelende belooning voor zijne betoonde dapperheid.

In eenen kring gezeten, met de beenen kruiselings onder zich, gelijk onze kleermakers, luisteren de beheerschers van Arabie, onder het rooken van hunne lange pijpen, en het slurpen hunner koffij, naar de wonderbare verhalen van den hofverteller, aan welk oostersch gebruik wij de *duizend en een nacht* en de wonderschoone vertellingen der voortreffelijke prinses SCHEHERAZADE, te danken hebben.

De groote heer en zijn mufti, verlustigen zich in het gebruik van opium en de dansen hunner odalisken, tot dat hunne zinnen en inbeeldingskracht geheel bedwelmd zijn en zij in eenen zoeten slaap vallen.

Bij de feesten der oude scandinavische vorsten, behoorde het tot den goeden toon, om den feestwijn uit de hersenpannen der vijanden te drinken; en zoo men de berigten der reizigers mag gelooven, dienen dezelfde, voor ons zoo afschuwelijke zaken bij vele Afrikaansche vorsten tot bouwkundige versierselen, en geheele voorgevels, zuilen en gaanderijen bestaan uit schedels van verslagene vijanden. Deze versierselen zouden in Europa ook tot eenen billijken prijs te bekomen zijn, vooral in de nabijheid der beruchte slagvelden, zoo niet de vindingrijke Britten het loffelijk gebruik hadden ingevoerd om daarmede de suiker te zuiveren en hunne akkers te bemesten.

Volgens de geloofwaardige berigten van GULLIVER, had men aan het hof van LILLEPUT, de gewoonte, zich te oefenen in het springen over eenen stok, welke door den koning zelven en zijnen eersten staatsdienaar werd vastgehouden. Wie hierbij uitmuntte, kreeg eenen gordel van roode, blaauwe of groene zijde ter belooning. Eene soort van ridderorde dus die met springen verdiend werd.

Zijne Chinesche Majesteit die zichzelven noemt: Keizer des Hemel en der aarde, broeder der zon, en oom der maan, neef van alle sterren en beschermer des uitspansels, vindt niets aangenamer dan onder een zijden zomerscherm te zitten, omringd van vaandels, met draken, tijgers en vliegende padden geborduurd, terwijl hij zijn sorbet (een drank) gebruikt, en met een balvanger (bilboquet) speelt. Zijn rijk is te groot, om zich met de zorgen voor hetzelve te belasten; hij wil dus liever zijne hersenen door kleinigheden eenige afleiding bezorgen.

De groote Mogol verheugt zijne hovelingen, gelijk VOLTAIRE beweert, wanneer hij zich vernedert om te spreken, en zegt hij toevalliger wijze iets dat van gezond menschenverstand getuigt, zoo roepen alle aanwezenden: Karamot, karamot! (Een wonder! Een wonder!) Dit waren de tijdverdrijven van onbeschaafde hoven in duistere eeuwen: maar wij danken der koninklijke verveling ook vernuftiger uitspanningen. De speelkaarten werden in 1390 uitgevonden om de droefgeestigheid van KAREL DEN ZESDEN, die zich altijd verbeeldde blaauwe geesten te zien, af te leiden. De vier kleuren moesten de vier klassen zijner onderdanen voorstellen. De harten (coeurs) beteekenden lieden van het koor of geestelijken: de schoppen (piques) of lansen, de edelen of het krijgshaftige deel der natie; de ruiten [carreaux] tegel of baksteenen, duiden de burgers en kooplieden aan en de klaveren of knodsen [trèfles] gaven den boerenstand te kennen. Van welke geringe toevalligheden, hangt toch dikwijls het bestaan en de bezigheid veler menschen af. Indien niet voor meer dan vier eeuwen een koning van Frankrijk, door blaauwe duivels was gekweld geworden, wat ware er dan van onze theesaletten, soirées en assemblées gedurende den langen winter geworden! Wat wierd er van Aken, Spa en zooveel andere badplaatsen, zoo er geene farobanken, of de begunstigde whist en bostonspelen bestonden! Ook het edele schaakspel is een tijdverblijf, dat zijnen oorsprong aan hovelingen te danken heeft. Een koning van Persie, die ook broeder van de zon en erfgenaam des firmaments is, kon volstrekt de staathuishoudkunde en de kunst van regeren niet bevatten, tot dat men hem door deze zinnebeeldige figuren, de pligten van zijnen stand en die zijner onderdanen meer zinnelijk voorstelde.

Zeker fransch prins van den bloede, was zoo onbevattelijk in zijne jeugd, dat het hem volstrekt onmogelijk was, hem de 24 letteren van het fransche alphabet te leeren. Men vond derhalve noodzakelijk hem 24 vreemde bedienden te geven, en elken derzelve den naam van eene letter op den arm te hechten: daar nu de prins de namen der bedienden niet wist, moest hij om ze te roepen wanneer hij hunne diensten noodig had, zich bevlijtigen om de namen dezer letters te onthouden. Dit middel deed zulk eene goede werking, dat hij in korte jaren, in alle wetenschappen zulke verbazende vorderingen maakte, dat hij weldra de bewondering zijner eeuw werd. Dit is een wenk voor de uitvinders van leermethoden, die hun welligt van dienst kan zijn, vooral om de groote eenvoudigheid en geringe kostbaarheid.

De geestelijkste aller uitvindingen echter, die wij aan de verveling der hoven te danken hebben, is die der hofnarren, omdat geene zoo doelmatig is geweest: want uit den mond des hofnars kon menige gulden waarheid tot den monarch gebragt worden, die men anders hadde moeten zwijgen. Deze nar was dikwijls een zedenleeraar met den zotskap op, een ESOPUS, die den strengsten gebieder de bitterste waarheden durfde zeggen. De man die in die eeuwen van dwingelandij, dit hofvermaak hoeft uitgevonden, verdiende een gedenkteeken van het duurzaamste metaal, doch ongelukkig weten wij dezelve niet te noemen; maar zooveel te zekerder weten wij dat LODEWIJK DE XIV, verwoestender gedachtenis, de eerste was, die hofnarren afschafte, en daarentegen de tournooijen, onder de naam van carousels, weder invoerde.

Welke gevolgtrekking kunnen wij nu uit deze vlugtige schetsen trekken? Dat de mensch een vreemd, en onverklaarbaar wezen is; want onder zijn zwoegen en werken, ziet hij steeds uit naar rust, en wenscht zich het leven der voorname ledigganger toe; en wordt zijne begeerte vervuld dan weegt de looden schepter der verveling zwaar op zijne vrijheid, en nu zoekt hij dezelve door kwaaddoen of door beuzelingen te ontkomen, indien hij het geluk niet heeft, in den tempel der wetenschap of der kunst een heilige vrijplaats te vinden.

(*W. v. d. H.*)

Een edele daad van Santa Anna.

Het officiëel blad, de *Diario*, van Mexico verhaalt een trek van SANTA ANNA, die eene plaats verdient naast de edelste voorbeelden van grootmoedigheid der oudheid.

Na het gevecht van 20. Aug. verlieten de Mexikaansche troepen de brug van Churusbusco, om op Candelaria terug te trekken. Te midden der verwarring werpen een Amerikaansch kapitein en vier dragonders zich midden in eene Mexikaansche colonne, en het was eerst bij de aankomst te Candelaria dat men hen gewaar werd. Er werd onmiddelijk op hen geschoten; het paard van den kapitein stortte neder en nog ter naauwernood was de kapitein weder op de been, of hij zag zich omringd van eenen drom Mexikanen, die zich gereed maakten hem te slagten, toen de president SANTA ANNA op het punt verscheen en gelastte dat men zich vergenoegen zou met hem te ontwapenen.

Na de posten geïnspecteerd te hebben, kwam SANTA ANNA bij den krijgsgevangene terug. «Uwe Excellentie,” sprak alstoen een der officieren, «dien man kan het leven niet geschonken worden, want hij zelf erkent, hier met geen ander doel gekomen te zijn, dan dat van u het leven te benemen; hij zegt dat, bewust dat Uwe Exellentie zich bij deze colonne bevond, hij met de vier soldaten, die hem gevolgd zijn, het vast besluit genomen had, tot u door te dringen en u van het leven te berooven, daar hij zulks beschouwde als het roemrijkste feit, dat zij bedrijven konden, vooral, indien zij zelven er den dood bij vonden.”

«Nu meer dan ooit,” riep SANTA ANNA, door zooveel moed getroffen, uit, «verbied ik dat hem eenig letsel worde gedaan. Hij is onze krijgsgevangene; wee hem, die de hand aan hem zou durven slaan; had ik vele officieren, die zich met hem gelijk zouden kunnen stellen, zoo zou SCOTT ons niet zoo nabij wezen.”

Ten einde den gevangene des te meer aan alle gevaar te onttrekken, heeft hij hem door den jeugdigen AUGUSTIJN FORDELLO naar Mexico doen begeleiden.

ADVERTENTIEN.

VLISSINGEN, den 6. December 1847.

Heden overleed, in den ouderdom van 51 jaren, den Heer *HENDRIK MEIJER*, in leven Visiteur bij de Administratie der In- en Uitgaande Regten en Accijnsen alhier.

Eenige kennisgeving.

§ § § Bij den Boomkweeker *C. VAN DE PUTTE*, vooraan op den Seisweg bij *Middelburg*, zijn tegen zeer billijke prijzen te koop vele soorten van **PLANTSOENEN VRUCHTBOOMEN**, groen blijvende, en andere Gewassen, Els, Es, Esdoorn, Doorn, Beuk, Berk, Eik, Spaansche Eik, Rietmatten en Spergiemoeren, en meer andere artikelen tot Boom- en Bloementeelderij behoorende.

§ § § § § § Door de Leden van het Collegie *Nugando discimus nugari* het voornemen bestaande, om, onder inwachting der nadere approbatie van Z. M. den Koning, eene **Loterij van allerlei Voorwerpen** daartestellen, waarvan de geheele opbrengst zal strekken tot onderstand der algemeene armen van deze stad, gedurende dit winter-saizoen, zoo verzoeken de ondergeteekenden, als Commissarissen hiervoor gekozen, aan een ieder, welke genegen mogt wezen een of ander voorwerp hiervoor te leveren, hetzelve alsdan aan een der ondergeteekenden vóór of uiterlijk op den 15. Januarij 1848 te willen inzenden.

Commissarissen vleijen zich met de hoop van ruime medewerking te vinden, om hierdoor in staat te zijn een groot getal loten te debiteren, en dien ten gevolge eene groote som voor bovengemeld doel te kunnen afdragen; terwijl zij steeds bereid zijn ieder desverkiezende, alle mogelijke inlichtingen te geven.

VLISSINGEN, den 9. December 1847.

Commissarissen voornoemd,
J. ALTINK.
P. C. EICHHOLTZ.
A. BENIER.
J. EKKART.
SERLÉ.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 9. December. Wegens het slechte weder in de Westerhaven binnen, de fransche stoomboot l'Estafette, kapitein Le Sueur, van Rotterdam, met stukgoederen naar Duinkerken gedestineerd.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

9 December 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846) .	f .	Z. Gr. Erwten . .	f 10.00
N. dito dito . . .	- 9.30	W. Witte dito . . .	- .
O. W. Tarwe (1846).	- .	Z. Paardenboonen .	- 6.20
Nieuwe W. dito . .	- 9.50	W. Koolzaad . . .	- 11.90
N. Z. Rogge	- 7.50	Zomer dito . . .	- .
Vreemde dito . . .	- .	Gort No. 3 . . .	- 18.00
Winter garst . . .	- 5.60	« « 2 . . .	- 15.00
Zomergarst	- 5.30	« « 1 . . .	- 15.00
Haver	- .	Raapolie . .	f 59.50 p. v.
Boekweit	- 6.80	Patentolie . .	- 41.50 -
W. Witteboonen . .	- 12.00	Lijnolie . .	- . -
Dito Bruineboonen .	- 10.00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 6.50	Raapkoeken « 82.00	- 1040 -
W. Gr. Erwten . .	- 10.75		

Neen! 't Hollandsch moest geradbraakt zijn,
Zal men 't fatsoenlijk spreken;
Doorspekt, doorwerkt, zoo net en fijn
Met Fransch en Fransche streken;
Want bij die spraak, zoo vol fatsoen,
Zij men ook fransch in al zijn doen.

En hoort nu hoe lief dat fransch klinkt.

Het eten, dit zoo platte woord,
Noemt men alom dineren;
Het braken, dat geen mensch bekoort,
Klinkt lieflijk als vomeren.
Ja 't purgatief of een laccans,
Is plat in 't Hollandsch, fraai in 't Fransch.

't Ontbijten, ook al naar Bonton,
Noemt elk thans dejeuneren;
Het avondmaal, collation,
Of dikwerf ook souperen;
Die wisseling hangt slechts daarvan af,
Of men het koud of warm u gaf.

Geen schepsel gaat thans meer te gast;
Neen, hij gaat uit logeren;
En 't platte nooden, dat niet past,
Word fraai als inviteren;
En milde gasten bij 't onthaal,
Noemt men niet gul, maar cordiaal.

Zie, nu is al dat burgerlijk gemeene er af. Maar blijft eene zaak in 't Fransch of in eene andere taal uitgesproken, niet haar karakter behouden?

Wel zeker, en er is wel geen taal waarmede meer kan gespeeld worden en die zich beter tot het equivoque leent, dan de Fransche; van daar de menigte calembourgs en andere aardigheden. Het volgende doet de deur digt: Zekere dame gaf een concert (in 't Hollandsch muziek- of zangpartij; dus deftig genoeg); er was eene menigte van toehoorders zamengevloeid, en de dame was zeer gevleid; of zij het door het compliment van zeker heer ook zal geweest zijn, beoordeele de lezer: «Madame, votre concert à beaucoup de monde.” Wie herinnert hier zich het ruim inkomen der studenten niet! dat met nog een aar anderen de fijnste geestigheid van dien aard in 't Hollandsch is. – Gaan wij voort:

Het wand'len, ook al lomp en plat,
Klinkt lief als promenade;
Een rid te paard, door vlek of stad,
Is thans een cavalcade;
Een zamenkomst, een assemblée;
Die rendez-vous wordt, zijn er twee.

Een valsche stap is een faux pas;
Een streek een tour de adresse;
Een streng besluit un coup d'etat;
En slimheid wordt finesse;
Verliefd noemt men nu amoureux;
En wonderbaar is merveilleux.

Dat is nu geen haar beter dan het Bargoens of de gaauwdieven-taal der gevangenissen. Foei, den Nederlandschen jongeling die ze besigt en ze verbloemende aanwendt! foei, de maagd wier lippen zij bezoedeld! foei! duizendmalen foei!

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.